

Ἡ συγγραφή τοῦ Möbius τυχρῶς ἀπαινετῶν, ἔτυχεν οὐχ ἥττον καὶ ἐπικριτῶν, τοιούτων δὲ φυσικώτατα καὶ ἐκ τοῦ ἀδικηθέντος παρ' αὐτοῦ μᾶλλον ἢ παρὰ τῆς φύσεως φύλου. Ἡ βαρωνίς Frieda von Bülow ἐδημοσίευσεν ἐκτενῆ ἐπικρίσιν, πλήρη ἀδρῶν ἐπιχειρημάτων, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν ὡς τὰ ἐξῆς: (1)

«Σκληρὰ φαίνεται ἡμῖν συχνὰ βεβαίως ἡ φύσις· ἡ ἰδίᾳ ὅμως φύσις ἐπλασεν ἡμᾶς οὕτως, ὥστε νὰ ἀπεχθανώμεθα τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν σκληρότητα. Καίτοι ἡ φύσις θέλει ὁ ἀσθενὴς νὰ στραγγαλίζηται παρὰ τοῦ ἰσχυροῦ, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ θέλουμεν καὶ κατὰ τοῦ φυσικοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροῦ ἀντιτάσσομεν ἄλλο δίκαιον, τὸ ἀνθρώπινον, ὅπερ φαίνεται ἡμῖν ἀνώτερον. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἄρχεται ἡ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπόκλισις, τὴν ὑποίαν ἕκαστος πολιτισμὸς ἀποκομίζει μεθ' ἑαυτοῦ ὡς θανατηφόρον σπέρμα. Πᾶσα ὅμως πρόοδος εἶνε νόμος φυσικός, οὕτως ὥστε ἡ δὴθεν ἐκ τῆς φύσεως ἀπομάκρυνσις συντελεῖται ὡς τι ἀναγκαῖον, διὰ τῆς ἰδίας φύσεως καὶ ἐν αὐτῇ.

«Ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐγκείμενος πρὸς τὴν δικαιοσύνην ἔρως, μετὰ τινος τυχόν ταλαιτεύσεως, ἀναγκάζει τέλος αὐτὸν νὰ ἀντιτάξῃ πρὸς τὰς σκαϊότητας τῆς φύσεως ἰδίαν, λεπτοτέραν καὶ εὐγενεστέραν, βούλησιν. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπὶ κινδύνῳ ἐνίοτε ἑαυτοῦ ἔπειτα τῷ ἰδίῳ τῆς δικαιο-

σύνης αἰσθήματι. Ἐὰν ὄντως ἡ φύσις εἶνε τόσον ἄδικος καὶ σκληρὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, δέον ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ διορθώσωμεν αὐτήν. Ὡς δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ πλουτώμεν ἐκμεταλλευόμενοι δούλους, οὕτω δὲν δυνάμεθα ὡσαύτως νὰ παρεμποδίζωμεν τὴν πρὸς τὸν πολιτισμὸν ἔφεισιν τοῦ γυναικείου φύλου, ἀπωθεῦντες τοῦτο εἰς τὴν κατωτάτην τῆς κτηνωδίας βαθμίδα. Ἐὰν δ' οὕτω καὶ μόνον καθίστατο ἐφικτὸν νὰ μηκύνωμεν τὴν ὑπαρξίν τῆς φυλῆς ἡμῶν, τὸ ἠθικὸν συναίσθημα εὐγενοῦς ἀνθρώπου θὰ ἐξεγείρετο καὶ θὰ ἀνέκραζε: Ποτὲ ὑπὸ τοιούτον ὄρον! Ζῆν ἀντὶ πάσης θυσίας ἐπιθυμεῖ τὸ κτήνος. Εἰς τὴν εὐγένειαν ὅμως τοῦ ἀνθρώπου προσήκει νὰ παραιτεῖται ἐκουσίως τὸν βίον ὑπὸ τοιούτους ἐπενειδίστους ὄρους.

«Ἀλλ' εὐτυχῶς πόρρω ἔτι ἀπέχομεν τοιαύτης σκληρᾶς ἐκλογῆς. Ὁ φόβος τοῦ Möbius περὶ συντελείας τῆς ἡμετέρας φυλῆς διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν λογίων γυναικῶν εἶνε γέννημα τοῦ σπουδαστηρίου του καὶ τῆς φαντασίας του ὡς καὶ ἡ Νόρα, ἡ νεαρά τοῦ *Hyper* ἡρώτις, ἡ προκαλέσασα τὴν ὀργὴν του.»

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα ἔτι πολλὰ ἀντιτάσσει ἡ Βαρωνίς von Bülow κατὰ τῆς συγγραφῆς τοῦ Möbius ὑπεραπολογουμένη τοῦ φύλου τῆς, ἀντλούσα τινὰ τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπικρινομένης συγγραφῆς, περιεχούσης ὄντως οὐκ ὀλίγας ἀντιφάσεις.

(1) Ἐκ τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἐκδιδομένου περιοδικοῦ «Die Zukunft» (τεῦχος δ' Ὀκτ. 1901) τοῦ διαστήματος Μαξιμιλιανῶν Ἀρδερ.

Δ. ΔΕΣΜΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ",

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

—Καὶ ἔχομεν ἀντὶ βαρείας πλακός,
ἓνα διαφανέστατον, αἰθέριον, λε-
πτειλεπτον σεντόνι ἀπὸ τὰ οὐ
ράνια ἄνθη τοῦ χειμῶνος —

Δ. Ι. Καλογερόπουλος

Ἔλα ποῦ χιονίζει τώρα
Κράτησέ με ἀπὸ τὸ χέρι,
Νὰ διαβοῦμε ταῖρι—ταῖρι,
Τὴ ρυχτιὰ τὴν ἀσπροφώρα.

Σιγαρὰ τὸ ἄσπρο χιόνι
Στρῶμα μαλακὸ θὰ στρώσῃ,
Κι' ἀπὸ 'παρῶ μας θ' ἀπλώσῃ
Ἀσπιν, ἀγρὸ σεντόνι.

Εἰς τοῦ γάμου τὸ μυστήριον
Κάτι ὁ οὐρανὸς θὰ φέλῃ
Με τὰ ἄρθρα ποῦ θὰ στέλῃ
Στὸ λευκὸ μας κοιμητήριο.

Κράτα με γιὰ τ' ἀρεβοῦμε
Τέτοιον πάγο μὴν τρομάξῃς
Ἔλα τώρα, μὴ δειλιάξῃς,
Καὶ γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε.

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

—Ποῦ τρέχεις, ἀσυλλόγιστη ψυχή,
Μέσα 'ς τῶν λόγων τ' ἄγρια σκοτάδια;
Ὡ! φύγ' ἀπ' τῶν στοιχειῶν τὴ ταραχὴ
Ποῦ 'ματωμέν' ἀφίρουνε σημάδια.

Κάθε ξερὸ ἀπ' τὸ βουνὸ κλαδὶ
Ὀλάγρια τὴ φορεσιά σου σχίζει
Καὶ τοῦ Βορριά ἡ ὀρμητικὴ προὴ
Τῆς ἀσπρῆς σου φτεροῦγες σοῦ σκορπίζει.

—Μ' ἐπλάνασαν ὄνειρατα τρελλά,
Κι' ἔνα χαμένο ἰδαρικό γυρεῖω
Μέσα 'ς τὴν τόση ἐδῶ τὴ σκοτεινιά
Σκορπίζω πόθους καὶ πληγὰς μαζεῖω.

—Εἶνε μακρὰ τὸ ἄστρο ποῦ ζητᾷς
Χωρὶς φτερά ποτὲ δὲν θὰ τὸ φτάσῃς
Τὸ ἄφθαστό, ὦ μὴν τὸ κνηγᾷς,
Κάθου, ψυχή λευκή, γὰ ἑξαποστάσῃς.

—Με χωρὶς πόθους καὶ χωρὶς φτερά,
Ὅταν πειὰ τίποτα δὲν θ' ἀπομένῃ,
Ἡ ἄβυσσος, καὶ κάτω 'ς τὰ βουνά,
Με πόθο καὶ λαχτὰρα με προσμένει

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ